

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

• Είκοστών και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλινην ἐδρευόμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τοῦ Μάρτ' εἰκοσιμία,
κρίσεως τριμημῖα.

**Τραγουδιὰ τῶν φυλιῶν
στὸν Στόλον τῶν Ἑλλήνων.**

Περικλέτα, χοροπήδα
γῆ τὴν δόξα τὴν πατρίδα.
Σῆμα πλέον, μὴ κομποῦ,
περπερήθρα τοῦ θαβέλλου,
κί' εἶα φάλλε μετ' ἑμοῦ
τὴν ἀνάστασιν τοῦ Στόλου.

Σκοῦσε πλέον ἀουστόλας
δα γίνεται κί' ὁ Στόλος
χάρει σ' ὅτ' ἀπιτροπῆς,
τὴν μικρὴ καὶ τὴν μεγάλῃ,
καί' στὸν ποῦχο μὴν κτωπῆς
τὸ ξερὸ σου τὸ κεφάλι.

Περικλέτα χοροπήδα,
πράγματα δά' ὄσ' τοῦς πύθους,
κί' ἀπὸ τρυπημένους πύθους
ἀς ἀνελθῶμεν ἐπιπίδα.

Ἄς χαιρὴ θάλασσα καὶ γῆ,
κί' οἱ τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
μεγάλου τῶνομά ταν,
μὲ ζῆλον κί' ἐνθουσιᾶσιν
τοῦ Στόλου τὸν καταρτισμὸν
κηρύττουσι πρόγραμμά ταν.

• Ὁ Θεοτόκης πάει μπρός κί' οἱ δύο πᾶνε πίσω,
καὶ λείπει βοηθῆτε με γῆ νὰ τὸν ἀναστήσω.

Μοραῖος Σπύλαρχος περὶν,
κί' εἶα φωνάζουσι θασανά,
καὶ τὸν ὁμοῦν εἰδὸν εἶδι,
καὶ στράνουσι ἕλγηα νὰ διαβῶ.

• Ὁ Θεοτόκης πάει μπρός κί' οἱ δύο πᾶνε πίσω
καὶ λείπει βοηθῆτε με γῆ νὰ τὸν ἀναστήσω.

Μάρτ' νὰ τὸν ἀναστήσωμε
καὶ νὰ τὸν καταρτισθῶμε
καθ' εἶα στὴν ἐπιπέλασι
μὲ ζῆλο κί' ἐπιμέλειαι.

Κί' ἐπειτα νὰ βαρῖσομε
καθ' ἕνα καὶ νικαῖοί μας,
κί' ἐπειτα νὰ φορέσομε
στὰ πόδια μας κηροῦλα.

κί' εἶα νὰ πατινάρωμε στὴν πλάκα τῆς θαλάσσης
καὶ ν' ἀλλάξῃ κάθε γῆ καὶ θαλασσία πλάσις.

Ἔτος χλῆα κί' ἐννιά κί' ἐννακόσα,
νέα πλάσις σ' ἅ νῆφ' πετῶσα.

Ἐβρομῆντα καὶ χλῆα κί' ἑρτά,
νέα χλῆα Ρομηῶν ζῆλαῦτά.

Τὸν Στόλο ν' ἀναστήσωμε... νῆα νὰ γίνουσι δλα,
ν' ἀλλάξου πλέον λέδητες κί' ἀρχαῖα κυροῦδλα,
νὰ γκεμισθοῦν νεφροσικαὶ
καὶ ναῦσταθροί μας μπόσικα.

Ν' ἀλλάξου καρδόσκινα καὶ πῖσις καὶ κατράμια,
νὰ δοῦμε προκοπὴ κί' ἑμεῖς,
νὰ γίνουσι πλοῖα τῆς γράμμης
κί' ἐκεῖνα τὰ ποτάμια.

Στρωθετε μας βαζῶν κλαβῆ,
βοηθῆτε μας παιζῆς,
νὰ τελεῶσουσι δλα οὐδέτα.

Φύγετε, παληγῆς μας φέροις,
ἔξω κανονοφόροις,
Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα, Δέλτα.

Μὲ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη φεροκανονοφόρα
ἄτρώγαμ' ὅτ' αἰούτρα φάπα...
φέριτε μας καινούργιους τῶρα,
Ζήτα, Θῆτα, Ρῆτα, Κάππα.

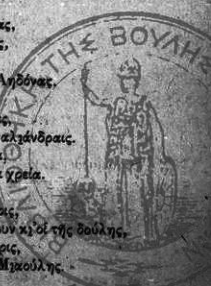
Χαιρετάτε νέο Στόλο,
καὶ καθεὶς ἀς πατινάρω
καὶ σ' ἐκείνον τὸν Κανάρη,
τὸ παλῆρὸ τορπιλοῦδλο.

Ἄλλὰ καί' ὅτ' ἄς γελῶσις
ἀπορημοῦλας,
τὴν Πάραλον, τὴν Σῶρον, καὶ τὰς γνωστὰς ἐξ ἄλλας,
μικρὰς τε καὶ μεγάλας,
εἰπῆτε πλῆον τῶρα:
ἀντίο Λεωφόρα.

Εἶναι πολὺ γελῶτον αἰ τοῦτους τοῦς αἰῶνας,
ποῦ τρέχουσι εἰς τοὺς Πόλους,
νὰ θεωροῦμεν Στόλους
τὰς Κίχλας καὶ τὰς Κίσοις κί' αὐτὰς τὰς Ἀθῶνας.

Θὰ φέρουσι νέας ἄλλας νέας σωτήρας ἀνδρας,
ποῦ δά τῆς λέν: σπουργίτζα, κοτούριζα κί' γαλάνδρασις.
Πλὴν καταδικαστέα κί' ἐκεῖν' ἡ Σφακτηρία,
μὲς ὅτ' ἀς μεταρρυθθῶσις κί' αὐτῆς δὲν εἶναι ἄγρια.

Κάνενας οἶκος σῆμερα, καμμῖα πλέον γῆας,
κί' ἄς μάθουσι οἱ τῆς γῆς ἀθηῆς, κί' ἀς μάθουσι οἱ τῆς δουλιῆς,
πῶς εἶναι κί' ὁ Γεώργιος παλῆρ ὀθρακοδόρις,
πῶς εἶναι μόνο γῆ μπελά κί' ὁ Ναῦαρχος Μιχαῖλις.

Κι' ἔλ' αἰ τορπιλοθέτιδες ἄς γίνουσι θύσια,
ἔρρητο κι' Αἰγιάλεια, μὰ καὶ Μονεμβασία,
κι' ἀφήσεται τῆς μοναχᾶ γιὰ τὴν ὄηρσάα.

Μερί στῶλων ἀλάτ' ἔξουν κι' οἱ Τζῶν — Μποὺλ τῆς Ἀλδινόος...
πυρομαχικὰ βρεγμένα
κι' ἄλλα κατασκομιωμένα
ρίψωμεν ἀνοικτημένους
στῆς θαλάσσης τὸν πυθμένα.

Μὲ τὸν θαλάσσω τὸν Ἀρην
ἄς ἐλπίσωμεν εἰς νίκας
κι' ἀπολαύσεως τρυφήν.

Παυνάρετε μὲ χέριν
εἰς Ναυστάθμων ἀποθήκας,
ποῦ δὲν ἔχουν δροφήν.

Ἀναστειλωμεν ταχέως
ὄμβρους κι' ἄλλα ξαφνικὰ,
ποῦ κατέστρεψαν τυχαίως
τόσα πυρομαχικὰ.

Σκεύωμεν μ' ἐπιτροπέας
καὶ τρομπομαρίνας ἤχους...
φράξωμεν θυρῶν ὄπας
καὶ παράθυρα καὶ τοίχους.

Νέον πλέον ὠκεῖον,
ἀλλὰ καὶ προσωπικόν,
νέα ζῶμη, νέα πτότα,
κι' ἄλλα τὰ παλαιὰ μας βρόστα.

Σύντροφοί μου βοηθεῖτε νὰ γ' ἀναλάβωμεν ὄλα...
σύντροφοί μου βοηθεῖτε... μὰς ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου...
κι' ἄς μὴ σήπωντ' ἐν ὑπαίθρῳ δοξασιμένα πυροβόλα,
λάφυρα κι' ἀτὰ μοιραία τοῦ μοιραίου μας πολέμου.

Σύντροφοί μου, βοηθεῖτε
καὶ πιστῶς ἀκολουθεῖτε,
πάρατε μαζί μου φόρα
οκαφ' ἄς εἶναι νὰ παίζωμε,
μὲ παπούτσια τροχοφόρα
στὸ νερὸ νὰ τρέψωμε.

Κι' ἂν φωνάζουν τὰ παιδιὰ
πῶς τὸ κράτος παρασφίγγει
φθῶχα κι' ἀναπαράξῃ,
μάνια κι' οἱ παπαρῆγια,
μάνια γαμὰ κι' οἱ φλόκια
πτότα μὲ τὸν Θεοτόκη.

Ἀνακρίτῃσιν, Ἑλλάς,
ἐν τῷ μέσῳ καταγιγῖων
καὶ τρομακτικῶν συμβάντων.

Κι' ἐκτελέσωμεν βολὰς
διαρρηκτικῶν ὀδῶν
διὰ νέων κιλιδάντων.

Ἄς φημῶμεν καὶ σκύλους τὸν Ναυστάθμων πειναλέους,
ποῦ μὲ πείνας γυλλισμοὺς
κατατρέφωμεν παρακαλαίους
τοῦ Λεζῆν κανονισμοῦ.

Καίρει θάλασσα καὶ γῆ
κι' ὄλα σκούζουν ἀλλογῆ.

Θὰ ταλαινώμευ μπουβῶρα
καὶ τὰ ὄβλια ναυτικὰ...
βίρα τὰ θυρακοφόρα
καὶ τὰντιτορπιλικὰ.

Γιὰ τὸν στόλο στρέβου βίβας
κι' ὄλοι γίνονται σπυμύλοι...
πῆστα τοῦταις τῆς ὀβλίας,
πῆστα τοῦτῃ τὴν τορπιλλῆ.

Βάστα με, καθήμεν Ράλλη,
βάστα με, Μαυρομαχάλη,
κι' ἔγχα λέσσα κι' ἔγχα μόλα
μὲ τὰντιτορπιλοβόλα.

Μὰρς... ὁτοὺς λέδητας φωτιά.
βοηθεῖτε νὰ γλυτώσω...
μὲ τοὺς Στόλους κάθε τόσο
μοῦ ζαλλίζουσι ταῦτᾶ.

Μαρκιὸ καὶ οἱς μ' ἔμένα
'στὰς εὐθύνας πάρατε,
καὶ πρὸς ἀγνωστον λιμένα
τὰς ἀγκύρας ἄρατε.

Συντρέξετε, καθήμεν,
μὲς 'στὴν ἀπαλπισιὰ...
τὸ Βέλος μὰς προσμένει
'στὴν ἀρχοθαλασσῆ.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς Κορδῶν,
κι' Ἑλῆ γοργοπετοῦσα
προσμένει κι' ἡ Σπενδῶνη
μαζί κι' ἡ Ναυκρατοῦσα.

Φύσα, μαϊστραλέμι,
καὶ 'στὴν ἀρχομαχίᾳ
προσμένει τὸ Παλλὰκι
μ' ὄλεγχουσα μαλλιά.

Προσμένει παραπίρα
κι' ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη,
καὶ κάθε μὰς μπροταῖρα
καὶ κάθε μὰς καθύ.

Βίρα, παιδιὰ μου, βίρα,
τοῦμπὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα.
Ἐμπρὸς, λουστῶρα, μοῦτοσι
καρποτοσιωμένους,
κι' οἱ βέρθεροι κι' οἱ ξῆνοι
τὸ πόδουσι παπούτσι.

Βίρα, παιδιὰ μου, βίρα,
φωτῆ ποῦ τὴν ἐπῆρα.
Καὶ γύρω κόσμος σκούζει
τὸ τόπου τοῦ μουφλοῦξῆ.

Καλῶς 'στο τὸ δελφίνι,
καλῶς 'στο παλλημάρι,
ποῦ τὸ ραχάτ' ἀρῖνει
καὶ ὀβλιγ' ἀρολάρη.

Γιὰ τοῦτον δάγγη στρέβου
ἐλαῖθεροι καὶ δοῦλα,
καὶ κρουκαμαρῶν
τέτοιθα θαλασοποῦλι.

Αὐτὰς θὰ παραδῶση,
κι' αὐτὰς θὰ καταπῆρη.

Πιτνάς επί νερού νεροθρόνου φοβερού.

Ὅσοις ἄθλους νὰ περάσῃ
τὸν κάθε μπουρλοτζέρη.

Καταραμένα χρόνια...
δὲν ἔχομε λεπτά
νὰ πάρωμε κανόνια
τῶν εἰσοσιετῶν.

Χρόνοι καταραμένοι,
ποῦ τόσο ἐπιμένει
πενία σιχαμένη.

Πρωτοφανῆς πενία,
ποῦ κάθε Συνταχία
σ' ἔμει κα' ὅσοις ἐν τέλει
γράφεις μεγάλας στέλλει.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἂν μὰς λείπουν μοιραῖος οἱ παράδες,
θαρρῆτε, φουκαράδες,
κι' ὁ Στόλος ὁ τρανὸς χωρὶς καμμιὰ διαπάνη
καὶ θέλωντας καὶ μὴ θὰ γίνῃ... τί θὰ κἀνῃ;

Κι' ἂν ὁ παρὸς μὰς λείπῃ
μὴ σὰς μαράνῃ λύπη,
πεντάρα μὴ σὰς μέλῃ.

Γνωρίζουν ὅσοι σκάνουν
μὲ τὸν καρὸ πὸς κἀνοῦ,
τὴν ἀγοῦρβα μὲλι.

Πῶς οἱ καιροὺς δυσκόλους
νέους καὶ πάλιν Στόλους,
Ἑλλάς, βυσοσορμεῖς;

Καὶ πλοῖον τῆς γραμμῆς
γίνεται κάθε σκονάνα
καὶ κάθε σου μαουάνα.

Ποῖος ἀφανῆς καὶ μέγας τὰ καταφέρνει μάγος,
ποῦ κι' ἡ βορβορομάγος

νὰ φαίνεται φεργάδα, πολεμικὸ βασιλεῖο,
κι' ἡ Βρετανία 'μπρὸς τῆς νὰ βγάῃ τὸ καπέλο;
Σαπλώστε βαρετά,
κι' ἐγὼ δὲν ἀμυδάλλω
πὼς εἶνε' στὰ σιαρὰ
ὁ Στόλος δίχως ἄλλο.

Ὁ Κορφαῖτης μὲ τὸν Στόλο ταξιδεύει γιὰ τὸν Πόλο.

Φ. — Ὁ Κόντης τότῳ λείει
καὶ διηγείται κλέη,
καθήμεν Περικλῆ.

Καὶ φάλλον ἤμουν ἤχοι
τὰ ξύλινα τὰ ταίχη
καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ,

Μὰ καὶ τότῳ καθὸς πάλαι
σὺ, τῶν ὀρῶν ἀοιδῶ,
μὲ φρονίον κλέδου φάλλει:
ἔρθε, Στόλαρε, παρὸς.

Ἐπιτερίθησαν τὰ στήθη...
μὰς' στὴν κρίση τὴν μεγάλην
ὡς ἐκ θαύματος καὶ πάλιν
νεκρὸς ἦτο κι' ἀνεστῆθη.

II. — Ὁ Στόλε τῆς Ἑλλάδος,
κόσμος οἱ τραγοῦδαί,
ποῦ χάσκει γιὰ καρβέλι.

Κι' ὁ κραταιὸς Μικᾶδος
τὸν Κουγιγδοῦ στέλλει
τὴν δόξα σου νὰ δῇ.

Ἐλαμφεῖ πάλιν, Στόλε
κλεινὴ κι' ἀστικὸβόλε.
Τῆς Ρυμηροσύνης Στόλαρε
ἦνρε δορῆς κι' ἀμόλαρε.